

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. Š., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou,
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČO: 70891168, sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy
Vary,

v řízení o žalobě ze dne 25. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2025, č. j.
KK/444/DS/25-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odbor dopravy, ze dne 27. 12. 2024, č. j. 51282/OD-P/24, (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z úmyslného porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **silniční zákon**), a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, neboť dne 7. srpna 2024, v čase 15:52 až 15:53 hodin, v obci Karlovy Vary, na silnici č. I/6, průtah městem, 116,5 km, ve směru jízdy na Prahu, řídil osobní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vozidlo zn. Renault, spz X, kdy při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 100 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou naříkaným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. První skupinou žalobních námitek vytýkal žalobce žalovanému, že ho uznal vinným z úmyslného spáchání přestupku, aniž by prokázal a náležitě odůvodnil úmyslné zavinění. Zejména žalobce vytýkal žalovanému neprokázání volní složky zavinění, kdy složku vědomostní nijak nezpochybnil. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2021, č. j. 10 As 291/2021 – 53, kde mělo dojít ke zrušení předchozího rozhodnutí pro tytéž nedostatky. Dále žalobce nesouhlasil se zjištěným stavem věci, konkrétně se závěry žalovaného, že držel v ruce mobilní telefon, neboť se jednalo toliko o maketu. Poté žalobce zpochybňoval svědecké výpovědi zasahujících policistů, které považoval v některých případech za vnitřně rozporné a jindy za nespolehlivé. Dále žalobce vytýkal žalovanému procesní pochybení, když vyslýchal žalobce formou kladení doplňujících otázek při vyjádření k podkladům, kdy měl namísto takového postupu přistoupit k účastnickému výslechu. Závěrem vytkl žalobce žalovanému nerespektování zásady presumpce neviny, čímž zavdal důvody k úvahám o jeho zaujatosti a neobjektivnosti. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 6. 2025 žalovaný uvedl, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci formy zavinění přihlédl rovněž k výpovědi svědků, kteří po poučení o následcích nepravdivé výpovědi uvedli, že po určitou dobu jeli vedle vozidla řízeného žalobcem a viděli zcela zřetelně, že v ruce drží mobilní telefon. Svědek K. do protokolu uvedl, že se na něho žalobce podíval, když jeli vedle něho, a když uviděl uniformy, odložil telefon mezi nohy (pokud by nebyla naplněna složka vědění, žalobce by neměl důvod odstraňovat mobilní telefon ze zorného úhlu pohledu policistů). I v tomto lze spatřovat naplnění volní složky zavinění, tedy srozumění s porušením zájmu chráněného zákonem. Volní složku zavinění ostatně správní orgán I. stupně popsal na str. 3 svého rozhodnutí, kde je konstatován obsah videozáznamu z průběhu části silniční kontroly, kde žalobce na dotaz policisty, proč si nepořídí držák, aby nemusel při sledování navigace držet telefon v ruce, odpovídá, že to je líné, když člověk dlouho řídí a že při lom ještě stihne kouřit a má v tom již zkušenost (doslovně uvedl grip). Žalovaný se tedy neztotožnil s tvrzením žalobce, že k volní složce zavinění správní orgán neuvedl vůbec nic. S postupem a závěry správního orgánu I. stupně se žalovaný ztotožnil. K tvrzení žalobce, že ani žalovaný neuvedl ve svém rozhodnutí vůbec nic k volní složce zavinění, žalovaný konstatoval, že pokud neshledal v napadeném rozhodnutí pochybení, a to nejen v otázce přezkoumatelnosti formy zavinění, je konstatování, že nebylo shledáno pochybení, postačující a není nutné obsáhle popisovat, kde a v čem pochybení nebylo shledáno. Pro lepší pochopení zmocněnkyně žalobce lze snad ještě zdůraznit, že když někdo vezme do ruky telefon a strčí si jej před obličej jako navigaci, tak se těžko může jednat o nedbalostní a mimovolné jednání. Pokud by žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v tomto směru nedokázal kontrolovat pohyb rukou, naskýtala by se zde otázka přezkoumání zdravotní způsobilosti podobně jako v případě jeho tvrzení, že trpí poruchou autistického spektra. Žalovaný v reakci na žalobní námitku doplnil, že tento přestupek se nezaznamenává do evidence přestupků, ale do evidenční karty řidiče, kam se forma zavinění neuvádí. K námitce zpochybňující držení mobilního telefonu žalovaný uvedl, že v nyní sporované kauze došlo ke spáchání přestupku dne 7. 8. 2024. Žalobce na místě k dotazu hlídky PČR uvedl, že v danou chvíli u sebe nemá atrapu mobilního telefonu či takovou věc, která by byla telefonu podobná. O dva měsíce později, dne 7. 11. 2024 při ústním projednání věci, žalobce do protokolu uvedl, že je autista a při řízení vozidla se uklidňuje tím, že něco svírá v ruce. Předmětného dne držel v ruce maketu telefonu, která mu za jízdy vypadla z kastlíku a on jí vrátil zpět na místo. Žalobcova verze byla konfrontována s provedenými důkazy a rovněž s doplňujícími výsledky svědků. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval jednotlivými provedenými důkazy a jejich hodnocením jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že žalobce se přestupku dopustil tak, jak následně popsal ve výroku svého rozhodnutí. Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný. V nyní sporované věci svůj výrok o vině správní orgán I. stupně opřel o videozáznamy kamer umístěných v přední a zadní části služebního vozidla PČR, o videozáznam pořízený policistou K. na služební mobilní telefon, o výpovědi svědků R. a K. a o spisový materiál pořízený orgány PČR, na který se v rámci svědecké výpovědi svědek K. odkázal. Vysokou vypovídající hodnotu pak mají výpovědi svědků, neboť to byli právě oni, kdo protiprávní jednání viděli. Svůj zrakový vjem byli oba svědci schopni popsat i s jistým časovým odstupem, kdy se jejich výpovědi neodchylovaly od údajů uvedených ve spisové dokumentaci pořízené orgány PČR bezprostředně po události. Žalobcem namítané rozpory ve výpovědích svědků pak žalovaný odmítl. Svědci vnímali přestupkové jednání žalobce každý z jiného zorného úhlu a každý z nich sledoval přestupkové jednání žalobce po jiný časový úsek. Žalobce poukázal na nevěrohodnost tvrzení svědků, že telefonnímu přístroji svítil display, když na délce svícení se svědci ve svých výpovědích neshodli. Žalobce pak vyslovil přesvědčení, že taková svědectví nejsou sto poskytovat jistotu závěru, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon. Žalovaný se s touto obrannou taktikou neztotožnil. Hledat rozpory v tvrzeném osvitu displeje v délce řádově v jednotkách vteřin a na základě toho se domáhat neplatnosti provedeného důkazu lze přirovnat k domáhání se toho, aby svědci uvedli, jakou barvu měl mobilní telefon či o jakou značku mobilního telefonu se jednalo. Takové námitky lze označit za námitky obstrukčního charakteru. Žalovaný se dále neztotožnil s názorem žalobce ohledně formy výsledku žalobce. Ústní jednání je procesní úkon, který může správní orgán nařídít, případně o něj může účastník řízení požádat. Ústní jednání se může konat v nepřítomnosti obviněného pouze při splnění zákonných podmínek. Obviněný má právo nevypovídat a k výpovědi nesmí být nucen. Jak je z obsahu spisové dokumentace zřejmé, žalobce byl vždy písemně a ověřitelným způsobem vyrozuměn o termínu konání ústního projednání věci. Před zahájením ústního jednání byl žalobce poučen o svých právech, kdy do protokolu výslovně uvedl, že byl poučen o svém právu nevypovídat a o tom, že k výpovědi nesmí být donucován, ale vypovídat chtěl. Bylo tedy na žalobci, zda na položené otázky odpoví či nikoliv. V průběhu ústních jednání, na nichž byl žalobce přítomen, žalovaný neshledal procesní nesprávnosti. Žalovaný je tedy toho názoru, že ochotu žalobce v projednávané věci vypovídat je možné rovněž nazvat souhlasem s podáním účastnické výpovědi. Žalovaný v závěru svého vyjádření k žalobě odmítá též tvrzení žalobce, že řízení před správním orgánem nebylo vedeno nestranně. Protokol o ústním projednání věci je podkladem pro vypracování konečného rozhodnutí v projednávané věci. Je tedy očekávatelné, že na závěr ústního jednání správní orgán provede

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hodnocení dokazování a jaký závěr mu z provedených důkazů plyne. Žalobce měl tedy příležitost seznámit se s právním názorem správního orgánu po ústním jednání a měl tak případně příležitost ještě doplnit podklady pro vydání rozhodnutí, či si nechat prodloužit lhůtu k jejich doplnění. Toho ostatně žalobce využil, když uvedl další argumenty na svoji obhajobu. Naproti tomu je ukázkou nestrannosti správního orgánu, když poté, co názor prezentoval, na základě žalobcových námitek ještě doplnil dokazování. Žalovaný se tedy neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu byla vina vyslovena již v průběhu dokazování. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem vyjádřil výslovný souhlas a v případě žalobce byl jeho souhlas presumován [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: dne 7. srpna 2024, v čase 15:52 až 15:53 hodin, v obci Karlovy Vary, na silnici č. I/6, průtah městem, 116,5 km, ve směru jízdy na Prahu, řídil žalobce osobní vozidlo zn. Renault, spz X, kdy měl při řízení vozidla držet v ruce telefonní přístroj, což měla upozorovat hlídka policie ČR a žalobce zastavit a tento přestupek s ním řešit. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku uložením příkazu na místě. Současně byl s úředním záznamem založen do správního spisu i videozáznam pořízený z palubních kamer policejního vozidla. V průběhu ústního jednání dne 9. 10. 2024, byly provedeny svědecké výpovědi zasahujících policistů K. a R., a to v nepřítomnosti žalobce, ač byl řádně předvolán, ale neomluvil se. Ústního jednání konaného dne 11. 10. 2024 se žalobce zúčastnil a mimo jiné doložil do správního spisu maketu mobilního telefonu, o níž tvrdil, že se jedná o předmět, který držel v době spáchání jemu za vinu kladeného přestupku. Dne 22. 11. 2024 proběhlo ústní jednání, v jehož průběhu byl opět vyslechnut zasahující policista K. i žalobce; policistovi byla předložena k vyjádření maketa mobilního zařízení, předložená žalobcem. Jednání konaného dne 20. 12. 2024 se zúčastnil toliko policista R.; policistovi byla předložena k vyjádření maketa mobilního zařízení, předložená žalobcem. Následně přistoupil správní orgán I. stupně k vydání rozhodnutí.
9. Podle § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
10. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
11. První skupina námitek vytýkala žalovanému jednak nedostatečné odůvodnění a jednak nesprávné stanovení formy zavinění - nepřímý úmysl. Žalobce zejména rozporoval splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podmínky v podobě absence složky volní, a tudíž považoval své jednání pouze ve formě zavinění nedbalosti vědomé.

12. Dle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“
13. Podle § 15 odst. 2 písm. b) o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich „Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.“
14. Zavinění zahrnuje v sobě složku vědění a složku volní. U úmyslného (dolůzního) zavinění jsou přítomny obě složky zároveň, byť u jednotlivých druhů úmyslu v různé míře.
15. V nepřímém úmyslu je přestupek spáchán tehdy, věděl-li pachatel, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.
16. Složka vědění je v definici nepřímého úmyslu výslovně vyjádřena („věděl, že může porušit“). Stejně tak tomu je i u složky volní, intenzita vůle je však nižší než u úmyslu přímého. Pachatel nepojímá způsobení nepříznivého následku jako svůj primární cíl. Následek nastává nikoliv nutně a až druhotně jako vedlejší produkt jednání pachatele, ten je však s tímto následkem srozuměn.
17. Správní orgán I. stupně se zabýval naplněním subjektivní stránky přestupku na str. 8 svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že se v případě žalobce jedná o zavinění ve formě nepřímého úmyslu. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a dále ke zmíněnému uvádí, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal, že se porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem nedopustí, ačkoli jako odborně způsobilá osoba – držitel řidičského oprávnění věděl, že k ohrožení či porušení zájmu chráněného zákonem může dojít. V tomto směru soud zejména zdůrazňuje argumentaci správního orgánu I. stupně, tedy i žalovaného, a to, že „Z výpisu evidenční karty řidiče je zřejmé, že obviněný je držitelem řidičského oprávnění od 3.4.2023. Z toho tedy plyne, že jde o řidiče, který se stal držitelem řidičského oprávnění před více jak rokem, a tedy musel být srozuměn i jaké důsledky bude mít skutečnost, pokud bude držet za jízdy v ruce telefonní přístroj. Zákaz držet při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj je totiž v zákoně o silničním provozu stanoven již od počátku jeho účinnosti, tj. od ledna 2001, a obviněný měl dost času seznámit se s tímto pravidlem, o kterém se ostatně často mluví právě i s ohledem na bodový postih. Nejedná se tedy o nové pravidlo, se kterým by se obviněný neměl možnost ještě seznámit. Proto se zde uplatní běžná zásada, podle níž je každý řidič povinen znát pravidla silničního provozu. Správní orgán tedy toto jednání obviněného považuje za jednání ve formě nepřímého úmyslu, neboť obviněný věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší, byl s tím srozuměn.“
18. Výše uvedené závěry nacházejí oporu rovněž v rozhodnutí NSS ze dne 15. 4. 2021, č. j. 9 As 307/2020 – 38, kde NSS došel při téměř totožných skutkových okolnostech k totožným závěrům, jako nyní žalovaný: „Správní orgán I. stupně se formou zavinění přestupků zabýval až v odůvodnění rozhodnutí, ve kterém posoudil jednání spočívající v držení hovorového zařízení v ruce během řízení motorového vozidla jako jednání úmyslné, jelikož stěžovatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a byl s tímto srozuměn. Jednání spočívající v nepředložení tzv. zelené karty, tedy dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za škodu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsobenou provozem vozidla, posoudil jako jednání nedbalostní, jelikož stěžovatel měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit zákonem chráněný zájem. Jelikož formu zavinění neuvedl ve výroku rozhodnutí a žalovaný jeho pochybení nenapravit, je nutné posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadených správních rozhodnutí. Krajský soud dovodil, že nikoli, protože s ohledem na znění zákona je zřejmé, že stěžovatel spáchal přestupek dle zákona o silničním provozu minimálně z nedbalosti (pro daný přestupek zákon nevyžaduje úmyslné zavinění). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ani zákon o pojištění odpovědnosti vozidla nevyžaduje pro přestupek spáchaný dle § 16 odst. 1 písm. b) úmyslné zavinění. Krajský soud konkrétně v bodě 30. rozsudku uvedl, že v případě držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla se jedná o úmysl nepřímý, jelikož stěžovatel „podstoupil výcvik pro řidiče motorových vozidel a disponuje řidičským oprávněním, tudíž nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.“ K vědomostní složce zavinění ve formě úmyslu nepřímého uvedl, že zákaz držení telefonu je v zákoně o silničním provozu již od počátku jeho účinnosti, a stěžovatel tak měl dostatek času se s tímto pravidlem seznámit. K volní složce zavinění uvedl, že je nutné ji vztahovat k objektu skutkové podstaty, jíž je zájem na tom, aby se řidič za volantem plně věnoval řízení vozidla. Srozumění ve smyslu nepřímého úmyslu se vztahuje k oslabení řidičovy pozornosti a k možnému ohrožení provozu. V případě nepředložení zelené karty se dle krajského soudu jedná o přestupek zaviněný ve formě nedbalosti nevědomé, ačkoliv dále uvedl, že stěžovatel musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tato formulace odpovídá definici zavinění nedbalosti vědomé. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost rozsudku krajského soudu, neboť pro spáchání tohoto přestupku postačí nedbalost nevědomá. Posouzení krajského soudu ohledně spáchání přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení při řízení motorového vozidla ve formě nepřímého úmyslu se shoduje se závěry ohledně vědomostní a volní složky zavinění u tohoto přestupku, které jsou uvedeny v rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 305/2016 - 46. Dle jeho bodu [13] by bylo možné tvrdit nevědomost ve vztahu k některému pravidlu silničního provozu snad jen v případě, že by pravidlo bylo zcela nové a řidič se s ním ještě neměl možnost seznámit. O takovou situaci se však nejedná v případě zákazu držení hovorového zařízení, které je součástí zákona o silničním provozu od ledna 2001. Ohledně volní složky zavinění, respektive ohledně srozumění s ohrožením zákonem chráněného zájmu, NSS uvedl, že spočívá v tom, že řidič je srozuměn s tím, že oslabuje svou pozornost a při této oslabené pozornosti může ohrozit provoz. Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nyní projednávaném případě od závěru o formě zavinění odklonit. I kdyby posouzení formy zavinění nebylo přesné, v případě, kdy správní orgány nepřičítaly stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění, není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění (viz rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42). Ani z jednoho ze správních rozhodnutí nevyplývá, že by forma zavinění ve formě úmyslu nepřímého měla vliv na výši uložené sankce.“

19. S ohledem na předestřenou argumentaci soud neshledal první skupinu námitek žalobce důvodnou.
20. Druhá skupina žalobních námitek se týkala nedostatečně zjištěného stavu věci. V tomto směru žalobce předně zpochybňoval svědecké výpovědi obou zasahujících policistů a neprokázání skutečnosti, zda skutečně držel v ruce mobilní zařízení.
21. V tomto směru soud odkazuje na judikaturu NSS, jenž se jednak vyjadřuje k důkaznímu prostředku v podobě výpovědi policistů a jednak k dokazování ve věcech těžko zachytitelných přestupků, jakož tomu je i právě v případě držení mobilního zařízení.
22. Rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013 - 42 Nejvyšší správní soud se ve své

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

judikatuře již opakovaně zabýval problematikou zjišťování skutkového stavu v přestupkových věcech. Zdejší soud považuje za vhodné poukázat i na rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30, ze kterého se podává: *Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84). [...] Nejvyšší správní soud předeseílá, že podle vlastní ustálené judikatury rozpory ve výpovědích policistů samy o sobě (nejsou-li zjištěny též jiné skutečnosti svědčící o zájmu policistů na určitém výsledku správního řízení) jsou sice způsobitelné otřásl věrohodností policistů jako svědků, musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49 nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27.) Porovnáním výpovědí policistů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem namítané rozpory v uvedení vzdálenosti vozidel (8 metrů a 8-9 metrů) v podstatě konstatovat nelze, maximálně představují zjevný detail, vysvětlitelný omezeními lidských smyslů, paměti a časovým odstupem od události, tedy bez vlivu na věrohodnost svědků. [...] V této souvislosti lze odkázat opět na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49, kde rozpor ve výpovědi policistů ohledně barvy mobilního telefonu, který držel obviněný z přestupku při jízdě, neshledal zdejší soud jako zásadní. Navíc identitu telefonu nebyl důvod zjišťovat a představuje tedy neověřitelnou skutečnost.“*

23. Rozhodnutí NSS ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42 „Stěžovatel dále tvrdí, že telefonní přístroj v ruce nedržel a napadené rozhodnutí vychází fakticky z jediného důkazu – výpovědi policisty K. K tomu lze uvést, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). O žádnou z uvedených situací však v posuzovaném případě nejde a z žádných zjištění nevyplývá, že by policista K. byl motivován odměnou v závislosti na odhalování přestupků, jak dovozuje stěžovatel v kasační stížnosti.“

24. K přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje při řízení vozidla, se NSS vyjádřil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

např. i v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, když uvedl: „V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení... policisté mohli na vzdálenost 10 – 13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon... Zde je zásadní to, že stěžovatelka neuvedla, že hovor realizovala její matka, již ve chvíli, kdy byla zastavena policejní hlídkou. Neuvedla tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na tvrzení policistky, že za řízení držela telefonní aparát. A neuvedla nic takového ani ve svém písemném vyjádření k přestupku, kam napsala prostě: „Nesouhlasím.“ Jakkoliv tedy lze stěžovatelce přisvědčit v jejím tvrzení, že od samého počátku uvádí, že se předmětného jednání nedopustila, skutečnost, že hovor vedla její matka, se prvně objevuje až v podaném odporu, ačkoli mohla být namítána dříve, tedy již při silniční kontrole, a co víc – uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že telefon nedržel on, ale někdo jiný na palubě vozu.“

25. V rozhodnutí NSS ze dne 26. 7. 2022, č. j. 10 As 339/2020 – 44 uvedl: „Důkazním standardem spojeným s prokazováním držení telefonu při řízení vozidla se NSS již vícekrát zabýval. Ve svých rozhodnutích opakovaně dospěl k závěru, že držení telefonu při řízení patří mezi tzv. obtížné zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je tedy třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Standardně pozoruje policista tyto přestupky pouhým okem; následně se tedy prokazují jen jejich svědeckými výpověďmi a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018 - 34, body 17 a 18). Obviněný tak může být shledán vinným ze spáchání takového přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. To předpokládá, že policisté (či alespoň jeden z nich) byli v takovém postavení k vozidlu řidiče, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět, a to na tolik detailně, aby si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudek ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 - 23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016 - 34).“
26. Z předestřených názorů NSS vyplývají následující premisy: drobné nesrovnalosti ve výpovědi lze přisuzovat časovému odstupu mezi dobou od spáchání přestupku a podáním svědecké výpovědi. Policista jako svědek bývá objektivním zdrojem informací pro absenci zájmu na výsledku řízení a není nutné, ba ani vhodné bazírovat na uvedení přesného popisu spatřeného mobilního zařízení.
27. V souladu s výše citovanými závěry NSS nyní ani zdejší soud neshledal důvodnou část námítky žalobce, již zpochybňuje některé části výpovědi zasahujících policistů, k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podrobněji dále.

28. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vycházely správní orgány z těchto podkladů: oznámení přestupku č. j. KRPK-65708-3/PŘ-2024-1900DP, ze dne 28. 8. 2024; oznámení přestupku č.j. KRPK-65708/PŘ-2024-1900DP vč. videozáznamu, sepsané dne 7. 8. 2024 npor. Bc. K.; úřední záznam č.j. KRPK-65708-1/PŘ-2024-1900DP, sepsaný dne 9. 8. 2024 nstržm. K.; výpis z evidenční karty řidiče Šindeláře ze dne 3. 9. 2024; protokol o ústním projednání věci ze dne 9. 10. 2024 vč. protokolu o výsledku svědka R.; protokol o ústním projednání věci ze dne 11. 10. 2024; protokol o ústním projednání věci ze dne 22. 11. 2024 vč. protokolu o výsledku svědka K.; protokol o ústním projednání věci ze dne 20. 12. 2024 vč. protokolu o výpovědi svědka R.
29. Pakliže žalobce namítá neprokázání spáchání předmětného přestupku, resp. neprokázání protiprávního jednání, konstatuje zdejší soud následující. Veškeré podklady shromážděné správními orgány, vyjma těch pocházejících od žalobce, jsou v souladu, jakkoliv si vnitřně neodporují a tvoří ucelený řetězec důkazů, který důvěryhodně mapuje celý průběh žalobci za vinu kladeného protiprávního jednání, a to od jeho zaznamenání hlídkujícími policisty až po jeho vyřešení v rámci správního řízení. Pořízený videozáznam z vozidla hlídkujících policistů poskytuje jednak důkaz o tom, že ti měli jednoznačnou příležitost pozorovat protiprávní jednání žalobce, když se opakovaně ocitli svým vozidlem na úrovni jeho vozidla žalobce tak, aby mohli po nezbytně nutnou dobu nahlédnout do kabiny vozidla žalobce a spatřit, jak za jízdy drží žalobce v ruce zařízení s rozsvíceným displejem a tento s jistotou identifikovat jako mobilní zařízení (k blíže uvedeným momentům odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí). Současně soud doplňuje, že z videa označeného č. 20240826164132061_null330_CB4180538, v čase 00:00:01, je rovněž na velmi krátký moment možné spatřit, že žalobce skutečně v době jízdy drží v ruce zařízení s rozsvíceným displejem v úrovni očí, což potvrzuje tvrzení zasahujících policistů a je rovněž v souladu s jejich výpověďmi. Dále soud vyhodnotil, stejně jako správní orgány před ním, za důvěryhodné a vnitřně konzistentní výpovědi zasahujících policistů, které korespondují s dalšími důkazy i se navzájem v podstatných okolnostech případu shodují. Oproti výpovědím policistů nepovažuje soud za důvěryhodnou výpověď žalobce. Důvody pro takové závěry spatřuje soud jednak v rozporu s ostatními shromážděnými důkazy a jednak v jednání žalobce v průběhu správního řízení. Jak vyplývá ze správního spisu, konkrétně z úředního záznamu ze dne 9. 8. 2024 a z výpovědí policistů, byl žalobce na místě kontroly dotazován, zda se v jeho vozidle nenachází jiné zařízení podobné mobilnímu zařízení, což žalobce vyloučil. Následně žalobce v průběhu ústního jednání konaného dne 11. 10. 2024, předložil maketu mobilního zařízení, které, jak tvrdí, měl v době údajného protiprávního jednání držet v ruce, což dále odůvodnil tím, že je autista a musí pořád něco mačkat; také tvrdil že v inkriminovaný moment měla maketa i folii a kryt na obal. Dotaz, který policisté vznesli v průběhu silniční kontroly, zaznamenaný v úředním záznamu z 9. 8. 2024 považuje soud za vhodně a obezřetně zvolený pro další vývoj řízení, neboť jím byla vyloučena pozdější argumentace žalobce o držení právě například makety či jiného obdobného zařízení. Pakliže tedy byly policisté přesvědčeni, že pozorovali žalobce s mobilním zařízením a nezavdali žádné důvody pro domněnky o jejich nevěrohodnosti (jako například vztah k žalobci či věci nebo jiný osobní zájem na výsledku řízení) není důvod o jejich tvrzeních pochybovat. Je rovněž zcela nepravděpodobné, že by žalobce nepředložil tuto maketu při kontrole okamžitě po vznesení dotazu ze strany policistů. Rovněž atrapa nedisponuje možností rozsvítit displej. Jednání žalobce soud proto shledává tendenčním a v této části rovněž žalobcem předloženou dějovou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konstrukci za nevěrohodnou.

30. Zejména tak soud nespatřuje závažné nedostatky ve výpovědi policisty K., který si neměl pamatovat, zda žalobce sdělil, že se nebude na místě vyjadřovat a vyjádří se až u správního orgánu. Jedná se o informaci druhotné kategorie důležitosti v porovnání s tím, zda si policista K. pamatuje žalobce držícího mobilní zařízení. Je logické, že si svědek zapamatuje především podstatné informace, a nikoliv ty druhořadé. K absenci popisu podstatných rysů pozorovaného zařízení odkazuje soud na výše citované závěry NSS. Dále shledal soud nezpůsobilým i pokus žalobce zpochybnit tvrzení o postupu policisty K., který se žalobce dotázal, zda nemá ve vozidle žádný předmět, který by telefon připomínal, aniž se ho dotázal, zda by mu předmět ukázal. Soudu není zřejmé, co žalobce touto námitkou sleduje, neboť policista K. se žalobce dotázal, zda nemá ve vozidle žádný předmět, který by telefon připomínal. Žalobce odpověděl, že žádný takový předmět nemá. Za této situace pak svědek neměl, zcela logicky, důvod žalobce vyzývat, aby takový předmět předložil. Současně neshledává soud za nezbytně nutné, aby policista vyžadoval předložení mobilního zařízení, neboť žalobci bylo sděleno protiprávní jednání, jehož se měl dopustit. Kdyby žalobce nedisponoval mobilním zařízením nebo v inkriminovaný moment skutečně držel jiný předmět, mohl to uvést a objasnit tento omyl ihned na místě. Na výpovědi svědka K. a tak soud neshledává žádné závažné nedostatky.
31. Dále rozporoval žalobce rovněž některé části výpovědi zasahujícího policisty R.. Tvrzení žalobce o nespolehlivosti policisty R., coby svědka, a to z důvodu zapomenutí dalšího přestupku řešeného v též moment s jiným řidičem, nepovažuje soud za důvodné. V právě projednávaném případě je předmětem řízení jednání žalobce, nikoliv jiné osoby. To, proč si policista R. nepamatuje okolnosti jiného případu, v tomto případě nemá vliv na jeho hodnocení coby spolehlivého svědka v daném případě, kdy soud i správní orgány hodnotí jeho výpověď jako konzistentní a bez výrazných rozporů a v souladu se zjištěným stavem věci. Rozpor ve výpovědích policistů týkající se délky doby rozsvícení displeje mobilního zařízení soud neshledal. Oba policisté se shodují na tom, že display na mobilním zařízení byl rozsvícen v určitý okamžik, kdy měli možnost toto sledovat. Skutečnost, že se policisté neshodli na délce doby rozsvícení displeje nemá vliv na konečný závěr o tom, že žalobce držel mobilní zařízení a ten v okamžiku pozorování vždy jednoho z policistů byl rozsvícen. Pokud dále nebyl policista R. schopen jednoznačně určit, který z dvou policistů se žalobce dotazoval na přítomnost předmětu připomínajícího mobilní zařízení, není toto rozhodné, neboť za podstatné považuje soud fakt, že tato otázka byla položena, a oba zasahující policisté jsou si vědomi, že tato otázka byla položena a jaká byla odpověď na ni. Tvrzenou neschopnost policisty R. odlišit od sebe mobilní zařízení, které měl mít žalobce v ruce v době spáchání přestupku od žalobcem předložené makety považuje soud za zhodnocenou výše uvedeným rozhodnutím NSS. Navíc, jak sám policista R. uvedl, je schopen v daném případě odlišit zařízení, které žalobce držel v době spáchání přestupku, od předložené makety, a to i právě díky ne/možnosti rozsvícení displeje a faktu, že spatřil v době pozorování žalobce na displeji navigaci, což potvrdil i druhý policista K. Nelze odhlédnout ani od toho, že, jak vyplývá z úředního záznamu Policie ČR ze dne 9. 8. 2024, žalobce s porušením právního předpisu, jež mu bylo při kontrole kladeno za vinu, souhlasil.
32. Třetí skupina žalobních námitek rozporovala postup správního orgánu I. stupně, kdy měl být žalobce dodatečně zpovídan při seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy k takovému účelu slouží především účastnická výpověď, a tudíž takto získané poznatky nelze využít při dalším dokazování. Žalobci byly pokládány otázky v rámci nařízeného ústního jednání dne

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

11. 10. 2024. Na straně 3 zmíněného protokolu žalobce uvedl, že „*Poučení, že k věci nemusím vypovídat a k výpovědi nesmím být donucován, rozumím, ale chci a budu vypovídat.*“ Žalobce si tudíž byl plně vědom, co může v průběhu ústního jednání očekávat za postup správního orgánu, a to výslech své osoby. Pro ilustraci toho, že se v daných poměrech případu žalobce nejedná o žádné vychýlení mimo procesní pravidla ze strany správních orgánů, odkazuje zdejší soud na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 5. 2022, č. j. 66 A 10/2021 – 77 „*Žalobce spatřoval vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí v nelogickém procesním postupu správního orgánu, který ačkoliv uzavřel, že měl k dispozici dostatek podkladů pro rozhodnutí, přesto nařídil ústní jednání, z čehož žalobce usuzoval, že pro zjištění stavu věci chyběla správnímu orgánu žalobcova výpověď; přesto následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, aniž by výslech žalobce byl proveden.*“ Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že provedení výpovědi žalobce v rámci ústního jednání nic nebrání, ba naopak se jedná o zcela legitimní postup správního orgánu. Nad to soud připomíná, že žalobci bylo poskytnuto dostatečné poučení o jeho právech a povinnostech, a to i právě v souvislosti s poskytnutím jeho výpovědi, jak dokládají protokoly o ústních jednáních. Vytýkané procesní pochybení neshledal soud důvodné, neboť správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem, kdy bral zřetel na žalobcova práva, ale i povinnosti a současně dodržel veškerá zákonem předepsaná pravidla pro vedení správního řízení stejně jako dokazování, a to i v části týkající se provedení účastnického výslechu.

33. Čtvrtá skupina námitek směřovala proti porušení zásady presumpce neviny. Porušení zmíněné zásady spatřoval žalobce v jednání správního orgánu I. stupně, který v závěru každého ústního jednání písemně zaznamenal do protokolu, že „*Z obsahu spisového materiálu, zejména ze shora uvedených podkladů, má správní orgán za prokázané, že k jednání obviněného došlo tak jak je výše uvedeno a obviněný V. Š. tak porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.*“ Lze přitakat tvrzení žalobce, že takový postup žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně je v rozporu se vzpomínanou zásadou. Nicméně je třeba posoudit, zda takové jednání správních orgánů mělo negativní dopad na samotný průběh řízení či konečné úvahy pro rozhodnutí. V tomto směru soud žádné takové negativní projevy v průběhu řízení nezjistil a ani žalobce v žalobě žádné konkrétní dopady neuvedl. A proto soud neshledal argumentaci žalobce ani v této části důvodnou, neboť objektivita správních orgánů nebyla jakkoliv zpochybněna, kdy ze správního spisu vyplývá, že se žalobci dostalo všech poučení o jeho právech a povinnostech, stejně jako mu byla dána příležitost vyjádřit se a bylo vyhověno i některým jeho námitkám (nepřipuštění důkazu videozáznamem pořízeného policistou na mobilní telefon). V žalobcem namítané souvislosti je třeba uvést, že napříště by bylo záhodno, aby správní orgán zvolil obezřetnější formulace v souladu se zákonem i zásadami přestupkového řízení, jako např. „je podezřelý ze spáchání“, namísto vynášení konečných závěrů či tuto pasáž zcela vynechat.
34. Z uvedených důvodů shledal soud napadené rozhodnutí prosté vytýkaných vad. Současně shledal soud zjištěný stav věci, z něhož správní orgány vycházely, za dostatečný a objektivní. Také postup správních orgánů shledal zcela v souladu se zákonem. Samotné závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto jí dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I.**).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. února 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně